

XXV.

B e t æ n k n i n g

over

U d k a s t t i l L o v o m V æ r n e p l i g t .

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 25de Februar 1868.)

Under denne Sags tidligere Behandling i Folkethinget blev der fra flere Sider udtalt Ønsket om, at de Forandringer, som Bedtægelsen af Hærloven vilde gjøre nødvendige i Værnepligtslovgivningen, maatte sammenarbejdes med, hvad der blev staaende tilbage af Loven af 2den Marts 1861. Dette Ønske er ved det forelagte Udkast i det Hele skeet Fyldt paa en tilfredsstillende Maade. Det kunde imidlertid ikke være Andet, end at forskjellige Anstuelser maatte gjøre sig gjældende om mange Enkeltheder i et Lovforslag, der er saa omfattende og i saa høi Grad vedrører Befolkningen. Om det overveiede Antal Bestemmelser er det desuagtet lykkes at skaffe Enighed tilveie, hvorfor ogsaa de fleste Endringsforslag ere stillede i hele Udvalgets Navn og tiltraadte af Justitsministeren.

ad § 2.

Fleertallet formener, at den Grundtanke, hvorpaa Lovforslaget hviler, ikke er gennemført til den rette Grændse i Paragraphen, naar man der har foreslaaet dem, der i Folkekirken have modtaget den geistlige Ordination, samt alle af Staten anerkjendte Religionsfamfundes Geistlige fritagne for Værnepligt. Enkelte Medlemmer af Fleertallet antage, at de paagjældende Personers Værnepligt kun bør udstrække sig til Sinien, og have derfor til § 39 stillet et Endringsforslag om, at de fritages for Tjeneste i Forstærkningen. — Mindretallet fastholder Lovudkastets Bestemmelse.

ad § 3.

Hele Udvalget er enigt i, at udstaaet Strafarbejde kun da skal gjøre en Værnepligtig værdig til at tjene i Hæren eller ved Søværnet, naar Forbrydelsen er begaaet efter opnaaet 15 Aars Alder, samt at Virkningen bortfalder ved Vresopreisning. Fleertallet foreslaaer tillige, at de, som efter det skldte 15 Aar have lidt Strafarbejde, skulle have Bedtegning derom i Kullen, for i fornødent Fald i Overensstemmelse med den nuværende Værnepligtslov at kunne anvendes ved særlige Arbeidscommandoer.

Dette anseer Mindretallet for urigtigt, da man hidtil aldrig har havt og neppe i Fremtiden vil faae Brug for særlige af straffede Personer dannede Arbeidscommandoer, ligesom det ogsaa vil forarsage en Deel unødvendigt Arbejde for Udskrivningsmyndighederne at beholde de omtalte Personer i Kullen.

ad § 4.

Naar det i Paragraphens første Stykke hedder, at „Ungen kan friggjøre sig for den ham paahvilende Værnepligt eller nogen Deel af samme“, er det forsaavidt ikke rigtigt, som Militairarbejdere ved Numerbytning (§ 22) ordentligviis ville kunne friggjøre sig for Værnepligten. Da det paa den anden Side fremgaaer tilstrækkeligt saavel af det Princip, der ligger til Grund for Lovudkastet, som af Hærlovens § 7, at fremtidig Stilling og Vilkaarbytning ikke længer kan finde Sted, foreslaaer